

Burjuvazinin Beklenen Saldırısı

FABRİKA KAPATMA!

MC'nın gerici terörü bütün şiddetiyle devam ederken, şu geçtiğimiz günlerde, emekçi yığınların hayatı ihtiyaç maddelerine de birbiri ardı sıra zamlar sökün etti. Artan hayat pahalılığı karşısında ne yapacağını bilemez duruma düşen emekçi yığınlar, son gelen ve daha da gelecek olan zamlarla iyice şaşkına dönmüş durumda.

Milliyetçi Cephe hükümeti ise, yapılan zamlar ve her geçen gün biraz daha ağırlaşan hayat koşullarından, emekçi yığınların dikkatini başka yönere çekmeye çalışıyor. Öğrenci olayları (ki buna hergün işlenen siyasi cinayetler demek daha doğru) günlük vakalar haline geldiğinden, artık es kişi kadar etkili olamıyor. Bunun yeri ne, kitlelerin dikkatini ya dış olaylara ya da içte "ekmek israfı", "nüfus patlaması" vs gibi boş ve her bunalım döneminde burjuvazinin bilinçli bir şekilde ileri sürdüğü bayaat yalanlara doğru çekilmek isteniyor. Veyne TRT ve burjuva basını tarafından, yapılan zamlar es geçilirken, emekçilerin lehine olan herşey abartılarak verilmekte ve böylece birbiri ardı sıra gelen zamlar gözden kaçırılmak istenmektedir. Örneğin Televizyonda Maliye Bakanının şaşaalı bir şekilde açıkladığı ve memurların durumunda hemen hemen özünde hiçbir değişiklik getirmeyen yeni tedbirler dakikalarca verilirken, ekmeğe veya diğer maddelere yapılan zamlar laf arasında geçiştirilmek istenmektedir.

Bilindiği gibi, kapitalist düzende ekonomik ve politik yüklerin tümü emekçi yığınların omuzuna yıkılır. MC hükümeti de, şimdiki kadar aldığı her tedbirle burjuvaziyi korurken, tüm külfetleri emekçi yığınların omuzlarına yüklemişti. Eğer bugün görünüşte de olsa emekçiler lehine bir takım tedbirler almak zorunda kalıyorsa bu daha çok emekçilerin gözünü boyamak, onların artan öfkesini bu şekilde pasifize etmek ve nihayet yaklaşan seçimlere yatırım yapmak iste mesindedir. Asgari ücretlerin 60 TL olarak tespit edilmesi de bunun en güzel örneğidir. Bugün işçiler için 60 TL'lik bir asgari ücret, yaşanan ortamda hiçbir değer ifade etmemektedir. Ve onların durumunda en ufak bir düzelmeyi de getirmeyecektir. Tüm İktisatçılar Birliği (TİB) bugünkü şartlarda 3 kişilik bir işçi ailesi için asgari ücret olarak 200 TL gerekli olduğunu ileri sürmektedir.

MC hükümeti, bir yandan emekçilerin durumunda göstermelik düzeltmeler yaparken diğer yandan getirdiği zamlarla bunu geçersiz kılmakta, daha doğrusu bir eliyle verdiği diğer eliyle daha fazlasıyla almaktadır.

Fabrikalarda faşist baskılar ve grev ertelemeleri

İşçiler bir yandan kapatılan fabrikalarla sokağa atılıp açlığa mahkum edilirken (GSB ve Bulutlar fabrikaları buna örnektir) diğer yandan da fabrikalardaki yoğunlaşan baskılara maruz kalmaktadırlar. Patronlarla işbirliği halindeki, daha doğrusu, patron beslemesi faşistler, fabrikalara yerleştirilmekte işçi hareketlerini baltamak ve ezmek için bunlardan faydalanılmak istenilmektedir. Yine patronların sürekli baskısı ile işçilerin, ya sendikalaşması engellenmekte ya da faşist sendikalarda örgütlenmesi için çaba harcanmaktadır.

İşçiler, fabrikalarda faşist güruhlarla yer vermemeli, onlara orada hayat hakkı tanımamalıdır. Zira onlar patronlar tarafından şimdiden içerisine sızdırılan patron usşığı grev kırıcılarıdır. Bugün bunlara karşı müsamahalı olmak veya ilgisiz davranmak aff edilmeyecek bir hata olacaktır. Bilinçli bir şekilde sızdırılan bu grev kırıcılar, bir yandan ileri işçileri patrona (tabii ki aynı zamanda siyasi polise) ihbar ederken, diğer yandan da yarı işçi sınıfının ekonomik demokratik hakları için girişeceği ilk eylemi başarısızlığa uğratmak için ellerinden gelen herşeyi yapacaklardır. TARİŞ olayları bunun en güzel örneğidir. Bundan dolayı işçiler bu "grev kırıcı" patron usaklarına karşı "tarafsız" ve hoşgörülü davranma-

Bağımsızlık
Demokrasi
Sosyalizm
Kavgasında

Öncü

9 HAZİRAN 1976

YIL 1 SAYI 9

FİYATI 200 kuruş

maz ve davranmamalıdır da. Şimdiden her çareye başvurarak bunları ezmesini bilmelidir.

Diğer bir nokta da, faşist güçlerin, kendilerine bir işçi tabanı yaratmak için yaptıkları girişimlerdir. Sürekli olaycı - kartarak ve böylece polis gücüyle devrimci sendikaları etkisiz hale getiren faşist sendikacılar, yine polisiye oyunlarla toplu sözleşme yetkisini almakta ve işçiler adına masaya oturmaktadırlar. TARİŞ'ten sonra bunun en güzel örneği Seydişehir Alimünyum Fabrikasındaki durumdur. Bir müddet önce çıkar dıkları olaylarla DISK'e bağlı bir sendikayı polis zoruyla şehirden uzaklaştıran faşistler, işçiler adına toplu sözleşmeye oturmuşlar ve işçilere yüksek ücretlerde almışlardır. Böylece anlaşmalı olarak elde ettikleri yüksek ücretlerle, kendilerine işçiler içinden taraftar kazanmayı ummaktadırlar. İleri işçiler, bu durumu tüm sınıf - daşlarına anlatarak faşistlerin niyetlerini açıklamalı, onları teşhir etmelidirler. Aksi takdirde birçok sınıf bilincine sahip olmayan işçi, faşistlerin bu tuzagina düşecek, gecici olarak da olsa onların peşinden gitme durumunda kalacaktır. Bu ise işçi sınıfının olduğu kadar tüm emekçilerin mücadelesine zarar verecektir.

Öğrenci gençlik ve dernekler üzerindeki baskılar sürüyor

Faşist cetelerin öğrenci gençliğe karşı giriştikleri "sessiz katliam" ve sindirme politikası bütün şiddetiyle devam ediyor. Devamlı silahlanan ve vurucu timler oluşturan faşistler, son günlerde yine ün-

versitedeki saldırılarını sürdürmüşler ve yeni cinayetler işlemişlerdir. İTÖ, bir müddet önce faşist saldırılardan dolayı eğitim yapılamadığı gerekçesiyle kapatılmış ve yine Galatasaray Mühendislik okulunda öğrenciler polis baskısı yüzünden imtihanları boykot etmişler ve boş kağıt vermişlerdir.

Tüm ilerici dernekler sudan sebeplerle (ki çoğu zaman sebep gösterilmeden) Valilikçe kapatılmakta ve böylece "herkesin serbestçe dernek kurabileceği" hükmünün bu düzende boş laflardan öteye gitmediği daha açık olarak görülmektedir. Öğretmen kitlesinin örgütü olan TÜB-DER'in şimdiki kadar valilik kararıyla birçok şubesi kapatıldı ve yöneticileri hakkında dava açıldı. Yine birçok öğrenci ve mahalli dernekler sudan sebeplerle kapatıldı.

Şurası açıktır ki, bu faşist baskıları durdurabilmek ve nihayet ortadan kaldırmak için, bilinçli bir mücadeleyi örgütlemeliyiz. Bu mücadelenin en kararlı unsuru işçi sınıfıdır. Onun için, herşeyden önce proleter sosyalistler işçi sınıfının her örgütlenmesine ve mücadelesine gereken önemi vermelidirler. Ancak örgütlü ve bilinçli işçi sınıfı öncülük rolünü gerçekten yerine getirebilir ve geniş emekçi yığınları sağlam müttefikler olarak burjuvaziye karşı örgütleyebilir. Ancak bundan sonradır ki işçi sınıfı ve diğer emekçi yığınları burjuva iktidarını yıkıp, kendi iktidarlarını kurabilirler. Ancak böyle bir mücadele sonucunda faşizm tehlikesi bir daha gelmemek üzere bertaraf edilebilir.

GSB AÇILMALIDIR!

İşçi-köylü-öğrenci gençliğin merkezi sosyalist örgütü Genç Sosyal Devrimci - ler Birliği (GSB) herhangi bir gerekçe gösterilmeksizin kapatıldı. Daha kuruluşundan itibaren burjuvazinin çeşitli engelleme çabalarını bertaraf etmek zorunda kalan GSB sosyalist gençliğin örgütlenme potansiyelini doğru örgütlenme ilkeleri ile yaklaşarak değerlendirmiş ve yalnızca İstanbul, Ankara, İzmir ve öğrenci gençliğin yoğun olduğu illerde değil aynı zamanda Anadolu gençliğinin içinde bulunduğu örgütsüz durumu göz rerek asgari sosyalist potansiyelin bulun-

duğu illerde de örgütlenmişti. Burjuvazi önce bu Anadolu illerindeki örgütlenmeler üzerine giderek Merzifon, Aydın, Gaziantep, Bergama örgütlerini kapattı. GSB Genel Merkezi çeşitli gerekçelerle birçok defa polise arandıysa da "aranılan" kapatma gerekçesi oluşturulabilecek şeyler sağlanamadı. Bunun üzerine GSB Merkez Yürütme Üyeleri üzerinde çeşit-

li oyunlar tezgahlanmak istendi. Bugün hala herhangi bir gerekçe gösterilmeksizin GSB son Genel Başkanı Yasin Çağırankaya ve GSB eski Genel Sekreteri Mustafa Satış tutuklu bulunmaktadır. Ve nihayet herşey rağmen GSB kapatıldı. Çünkü MC için burjuva kanunlarına bile uymak gereksizdi.

Burjuva kanunlarının bile geçerli olmadığı MC dönemi GSB ve diğer birçok ilerici örgütün kapatıldığı bir dönemdir. Bu dönem fiili sıkıyönetimin uygulandığı dönemdir. Bu anlamda bu dönem sosyalistlere, ilerici çilere, tüm demokratlara bu baskılara ve uygulamalara karşı çıkmanın gerekliliğini gösteren dönemdir. Tüm sosyalistler, kendi dar grup çıkarılarını gözetmeksizin anti-demokratik uygulamalara karşı çıkmalı ve GSB örgütünün açılması için aktif destek göstermelidirler.

Faşizm sosyalistlerle tutarlı demokratlar arasında, hele hele sosyalist renkleri arasında ayırım gözetmez!..

EĞE SANAYİ DİRENİŞİNİN ÖĞRETTİKLERİ

Üncü'nün bundan önceki sayılarında Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonunun Nisan ayında yapmış olduğu 11. Genel Kurulunda işverenlerin yaptığı konuşmaları, iş tekleri açıklamış ve bunların sınıf mücadelemize neler getireceğini ve bunun karşısında ne yapmamız gerektiğini anlatmağa çalışmıştık. Göstermeye çalışmıştık ki bu isteklerden bir tanesi kıdem tazminatlarının düşürülmesi ve böylece işçilerin örgütlenmesini dağıtabilmek için fabrika kapatmalarına daha kolaylıkla başvurabilmek idi. İşte bu fabrikalardan bir tanesi işvereni MESS üyesi Ege Sanayidir.

Nisan ayında işverenlerin genel kurulunun bittiği tarihlerde, Kartal'da kurulu Ege Sanayi Fabrikası patronu kendilerinin kanunlarına bile aykırı olarak kapatma kararı alıyor, bunun karşısında da işçiler direnişe geçiyorlardı. Yandaki sayfada Ege Sanayi işçileri ile direniş üzerine yapılmış röportaj bulacaksınız. 70' yılar orada anlatılıyor. Bu direnişin öğrettikleri de bizim konumuzu teşkil ediyor.

İŞÇİ SINIFIYLA-BURJUVAZİNİN MÜCADELESİ

Sınıflar varolduğundan bu yana, tarihi oluşturan sınıf mücadeledir. Kapitalizmde de burjuvaziye işçi sınıfı arasında mücadele hiç kesintiye uğramaz. Bazen alevlenir, bazen geriler, ama asla yok olmaz. Kapitalizmin kriz dönemlerinde emekçi kitlelerin yoksulluğunun artmasıyla birlikte sınıf mücadelesi yükselmeye başlar. Grevlerin, direnişlerin sayıları kabarmaya başlar. Burjuvazi emekçi kitlelerin yükselen mücadelesini engelleyebilmek için sert tedbirlere başvurur. Ama bu tedbirler eğer işçi sınıfı örgütlüyse, emekçi kitleler bilinçliyse mücadelenin son anına gelmesine ve kitlelerin başarı kazanmasına yol açar. Ama örgütlenme yetersizse yenilgi olabilir. Veya mücadele uzlaşmayla sonuçlanabilir.

Fabrika kapatılmasında da durum küçük ölçekle aynıdır. Herhangi bir fabrikada genel olarak işçilerle patronlar arasındaki gelişimin en yükseğe vardığı nokta, toplu sözleşme dönemidir. Daha önceden durumunu pek fazla düşünmeyen daha başka meşgalelerle vakitini geçirmeye çalışan (bunların en önemlilerinden biri futbol maçlarıdır) işçiler, toplu sözleşme dönemi yaklaştıkça durumlarını daha fazla oranda düşünmeye başlarlar. İsteklerini gerçekleştirebilmesi, daha rahat bir hayat yaşaması, daha fazla hak elde edebilmesi ne bağlıdır. O dönem için biriktirilmiş borçlar, ödendikten sonra elinde ne kadar para kalacağı, toplu sözleşmenin sonucuna bağlıdır. Bu yüzden patrone ne kadar hak alabileceğini hesaplamaya çalışır. Patronun ne kadar kazandığı üzerine daha çok kafa yorar. Patronun lüks hayatı ile kendi hayatını daha fazla karşılaştırmaya başlar. Çevresinde yaşayan insanlarla kendi hayatını karşılaştırır ve kafasında çeşitli projeler kurar. Kimisi çocuğuna ne alabileceğini, evine neler götürebileceğini hesaplamaya çalışırken, bu konuda hayaller kurarken, kimisi de borçlarını kapatırsa insan içine ne kadar rahatlıkla çıkabileceğini ve belki de eline geçecek para ile (bu durum uzayan toplu sözleşmelerde daha sık görülür) kendi başına bir iş bile kurabileceğini düşünmeye başlar. Düşündükçe kafasında kurduğu hayalleri, projeleri gerçekleştirebilmek için sabırsızlanmaya başlar. Umudu artar. Ama önünde engel vardır. Patron. Ve onu yenebilmesi gerekmektedir. Ama düşüncelerinin gerçekleşebilme umudunun vermiş olduğu sevk, giderek yayılır ve mücadele potansiyeli yükselmeye başlar.

Bu durumda genel olarak iki tehlike ortaya çıkar: Birincisi, isteklerini zahmetsizce gerçekleştirebileceğini sanarak gücünü abartmak, ikincisi ise daha önceki yenilgileri de hesaba katarak umut kırıklığı ve sonucunda tevekküle boyun eğmek düşüncesi.

Ege Sanayi Fabrikası da bu olayları yaşadı. Röportajdan da görülebileceği gibi önce arkadaşlarımız kapatma kararını önemsemiyorlar, moralleri yükseliyor, hepsi birden oldukça neşeliler. Direniş davul zurna ile başlıyor. Birlik olmalarını kutlamak için birbirlerine daha sıkı sarılıyorlar. Ama gün

ler geçtikçe gerçekleşmeyen umutlar yavaş yavaş kırılmaya başlıyor. Hele fabrikadan makinaların çıkartılması morallerini daha da bozuyor. Öyleki iki temsilci bile tazminatlarını alıp gidiyorlar. Aşırı umut, umutsuzluğa dönüşmeye başlıyor. Ama dikkat edersek en bilinçsiz, en kararsızlarda başlıyor ilk önce bu tür olaylar.

Bütün bunlardan dolayı mücadeleye hazırlık dönemi, toplu sözleşme öncesi dönemi, bu dönemde durumu doğru değerlendirmek çok önemlidir. Bunu en iyi yapması gerekenler ise mücadele deneyi olan, bilgisi tecrübesi tam, işçilerin ekonomik mücadele önderleri olan sendikacılarıdır. Ve bu noktada temsilcilere, onların dışında sosyalist işçilere ve bütün işçilere önemli görevler düşer. Grev veya direniş küçük çapta bir savaştır. Ve bir ordunun savaşı kazanması için nasıl hazırlanması gerekiyorsa, bütün işçi arkadaşların da o şekilde hazırlanmaları gerekmektedir. Savaşın kazanmanın basit olarak şu şartları vardır:

1- Kendi gücünü ve düşmanın gücünü iyi bilmek,

2- Yeneceğinden emin olmak, birliği-ne güvenmek

3- Güçlükleri nasıl yenebileceğini, zaferin şartının ne olduğunu iyi bilmek

4- Zaferin ne getireceğini sonuna kadar anlamak.

Öyleyse bir toplu sözleşme zafer kazanabilmek için mücadeleyi üç aşamaya ayırabiliriz:

1- Hazırlık aşaması

2- Toplu sözleşme aşaması

3- Toplu sözleşmenin uzlaşmazlıkla sonuçlanması ve açık mücadele.

Şimdi buna göre Ege Sanayindeki mücadeleye yaklaşmaya çalışalım ve dönemlere göre yapılanlara, yapılmayanlara bakalım.

1- HAZIRLIK AŞAMASI :

Bu dönem bütün işçilerin toplu sözleşmenin ne olduğunu, toplu sözleşmede ne istemeleri gerektiğini, bunu kazanmak için güçlerinin yeterli mi yetersiz mi olduğunu değerlendirmeleri gereken dönemdir. Eğer bu değerlendirmeler doğru bir biçimde yapılmaz ve aynı zamanda büyük işçi kitlelerinin çoğunluğu bunları öğrenmezse daha önce belirtmiş olduğumuz iki tehlike her zaman doğabilir. Ya aşırı umut, ya aşırı umutsuzluk.

Ege Sanayinde işçiler toplu sözleşmede 7 TL saat ücreti istiyorlardı. Ama niye 7 lira da 5 lira veya 10 lira değil, bu kendilerine anlatılmadı. Sendikacıların ve temsilcilerin ilk hatası burada.

Kapitalist düzende istenilen ücret zammı artı-değer (sömürü) oranını geçemez. Aksi takdirde mülkiyet özel mülkiyet olduğu için patron iflas eder. O halde alınacak ücret zammı, patronun elde ettiği artı-değerin (kârın) belli bir yüzdesidir. Bu ne kadar olacak? Bunun ne kadar olacağı en kabataslak işkolundaki artı-değer oranına, işyerindeki artı-değer oranına, hayat standartlarına, pahalılık artmasına, patronun gücü (yani sipariş ve stok durumuna) ve bunu gerçekleştirebilecek işçilerin örgüt bilincine ve mücadele ruhuna bağlıdır.

Maden-iş yöneticileri bunları işçilere asla anlatmıyorlar, toplu sözleşme uzmanlık dairesinin ne işe yaradığını işçiler bilmiyorlar. Hatta büyük çoğunluk işçiler böyle bir dairesinin varlığından bile haberdar değiller. Sık sık şu sözlerle karşılaşıyoruz: "Bizim dairesimizin tespit ettiğine göre bu fabrikada şu kadar zam alabiliriz. Peki neden daha fazla değil? O zaman da cevap hazır: Sizin fabrika daha fazla alırsa, diğer fabrikalar da daha fazla ister, ya da bu fabrikada işçiler daha fazla alabilen için mücadeleye hazır değiller. Cevapların fazla üzerlerine giterseniz ya herşeyi ekonomik mücadele açısından değerlendirmiş oluyorsunuz ya da "Macu".

Hem gerekçelerini anlatmıyacaksın, izah etmeyeceksin, hem de kendi sözlerine dayanarak karşıdaki mahkûm edeceksin. Ucuz iş.

Ege Sanayinde alınacak zammın temsilcilerin arasında bile 7 lira ve 5 lira 6 lira olması konusunda tartışma vardır. Kaldı

ki işçiler bunun gerekçesini öğrensinler. Toplu sözleşme dairesi uzmanı ücret zammının 7 lira olmasının gerekçesini vazgeçtik toplu sözleşme başlamadan anlatsın, toplu sözleşme başladıktan sonra bile anlatmadı ve hatta disiplin kurulunda işçiler çoğunlukta olsun demildiğinde aceleyle şu cevap verildi: O madde grev maddesi.

Bu ilk aşamada işçilere ne kazanacakları, nasıl kazanabilecekleri anlatılmadı. Ve bunu doğal sonucu olarak da her kafadan bir ses çıktı. İşçi arkadaşlarımızın bilinci geliştirilmedi. Kendilerine olan güvenleri pekiştirilmedi.

2-TOPLU SÖZLEŞME AŞAMASI :

Artık savaş anı gelmiştir. Daha önce yapılan hesaplar sonucunda neler istemen gerektiği açıklığa kavuşmuştur. Bunları gerçekleştirip, gerçekleştiremeyeceğin o anda artık tek bir seye bağlıdır. İşçilerin direnci ve uzlaşmaz olmak.

Ege Sanayinde bu dönemde patron fabrika kapatma kararı alıyor. Uzlaşmıyor. Ve bu durumda yapılması gereken güçler oranının ne olduğu ve bununla birlikte fabrika kapatılmasına karşı nasıl mücadele edilebileceğinin işçilere en geniş biçimde anlatılmasıdır. Düzen eğer patronların düzeniyse, kanunlar onlarınsa, devlet onlarınsa, fabrika kapatıldığı zaman mücadelenin sonuçlarının neler olabileceği anlatılmalıdır. Anlatılmıyordu. Maden-iş yöneticileri mahkemeye vermekle yetindiler. Mahkemelerden kimin yararına kararlar çıktığını Ege Sanayili arkadaşlarımız, işçi arkadaşlarımız bütün işçiler çok iyi biliyorlar. Nitekim Maden-iş sendikası, yetki alırken Ege Sanayili işçiler topluca Tek-Met iş sendikasını bastılar oradan Bölge Çalışma Müdürlüğüne giderek yetki alabilirler. Açık çoğunluk Maden-iş'te olduğu halde, 0 yüzden fabrika kapatmalarında da mücadelenin yöntemi çok değişik şekiller alabilir. Ama mücadeleye inanılmıy ve hazırlık yapılmıyorsa. Yok teslim olma mantığı varsa tabii ki hiçbir şey yapılmaz. (fabrika kapatmaları na karşı mücadele meselesi ÜNCÜ'nün 6. ve 7. sayısında daha geniş anlatılmıştır.)

Mücadele Ege Sanayi işçilerinin ve onların bir parçası oldukları işçi sınıfının mücadelesidir. Ve bu yolda yaşadığımız hayat çok çeşitli örnekler göstermiştir. (Pançar Motor örneği) Sınıf dayanışması ve dayanışma grevleri için mücadele bunun bir parçasıdır.

3- TOPLU SÖZLEŞMENİN UZLAŞMAZLIKLA SONUÇLANMASI VE AÇIK MÜCADELE AŞAMASI :

Patron, grev ilânı asılınca, bir gün sonra lokavt kararı alıp hemen uyguluyor. Ve bu durum kendi kanunlarına bile aykırı olmasına rağmen bunu yapabiliyor. Bunun karşısında işçilerin bilmesi gereken bu kanunların ne olduğu, düzenin ne olduğu, devletin ne olduğu dur. Ve işçi arkadaşlarımızın da en çok yakındığı konunun eğitim olduğunu görüyoruz. Ve tabii ki biz eğitimi sadece hocanın gelip taaleberine ders anlatması biçiminde anlamıyoruz. Eğitim 1 Mayıs'tan sonra yapılacak deniyor, yapılmıyor; fabrikadan mal taşıyor ses çıkarılmıyor; işçiler kâğıt oynuyorlar, tavla oynuyorlar kimse gelip bir şey anlatmıyor. Bir-iki temsilci çeşitli şekillerde işçi sınıfına yakışmayacak hareketlerde bulunuyor, gene ses yok. Ve işçiler sendikacılarını diren görebiliyorlar. Gördükleri zamanda ne? Kaç ekme geldi, kaç ekme gitti? Temsilcilerin bilinç seviyesi zaten geri. Onlara da bir şey anlatılmamış. Bir de üstüne üstlük direniş yerinde nöbetleşe 25 kişi bir arada bırakılarak dayanışma duygusu baltalanıyor. İşçilerin biraraya gelip güçlerini görmelerine engel olunuyor. Diğer işçiler zoraki kağıt velere, kâğıt oynamaya itiliyorlar. Ve bütün bunların sonucu en bilinçsiz işçilerin yavaş yavaş umudu kırılıyor. Daha önce söylediğimiz ikinci tehlike başgösteriyor. Ve tabii ki böyle bir direniş savaş okulu olma görevini yerine getiremez. Öyle ki dışarıdan yardıma gelen, mücadele bilinci getirmeye çalışan sosyalistler direniş yerine alınmıyorlar. Bilinçsiz işçilerde bu eğilim olabilir.

EĞE SANAYİ İŞÇİLERİYLE RÖPORTAJ

Direnış nasıl başladı?

Ege Sanayinde sarı Tek-Met İş sendikasının zincirini kırdıktan sonra iş kolu olan Maden-İş sendikası toplu sözleşmeye oturdu. İstedğimiz haklar normalin pek üstünde olmamakla beraber yine de patron toplu sözleşme oturumlarına katılmıyordu, katılrsa dahi toplantının dağılmasına 5-10 dakika kala MESS uzmanı ile gelip hiç şey halledilmeden gidiliyordu. Tabii durum böyle devam edip giderken toplu sözleşme oturumları uyuşmazlıkla sonuçlandı. Bunun üzerine davata rafsız hakemler kuruluna gitti. Tarafsız hakemlerde 45 günde sonuçlandı. Fakat sonuca baktığımız zaman tarafsız hakem kararı diye meyiz, taraflı hakem kararıdır. Tabii ki patron taraftarı yani patronun istediği bir takım değerleri vermişler. Örneklersek; izin parası brüt 250 TL, odun parası brüt 500 TL, ücret zammı 4 lira 1.yıl, 2.yıl 4 liradır. Bu kadar alçakça değerler, bu kadar gülünç değerler veriliyordu. Tabii ki bu değerleri kabul edemedik. İşyeri istediğimiz hakkı rahatlıkla verebilirdi. Çünkü bu işyeri tekel-

2. sf'den devam

Ama sendikacılar tarafından, temsilciler tarafından bu bilinç veriliyor, herkese "Maocu" damgası vuruluyorsa ne demeli. Bu tavır sosyalizm ile, sınıf sendikacılığı ile ilgili olmayan bir tavidir. Sonunda işçileri zoraki işçi sınıfına ihanetten başka bir şey yapmayan "Maocu"luğun kucagına iter. Onları yanlış yollara götürür. Karşı olunulan Maoculuğa hizmettir.

SONUÇ

Fabrika kapatılmasına karşı mücadele zorlu bir mücadeledir. Bazı durumlarda işçilerin kazanmak için büyük fedakarlıklar yapmalarını, bazı ve her durumda da diğer fabrika kadaki işçilerin sınıf dayanışmaları göstermelerini gerektirir. Bu yönde mücadele etmeyi gerektirir.

Maden-İş yöneticileri işçileri bilinçsiz ve yalnız başına bırakma tavırlarından vazgeçmelidirler. Dışarıdan gelen sosyalistlere karşı işçilere güvensizlik telkin etmekten vazgeçmelidirler. Ve eğer sınıf bilinçli işçiler, bütün sınıf çıkarılarını az da olsa anlamış işçiler, böyle yöneticilere karşı mücadele etmiyorlarsa ve bunu, onların yerine gerçekten sosyalist, devrimci işçileri sendika yönetimine getirmek mücadelesi ile birleştirmiyorlarsa kurtuluş olmayacaktır.

Nihayet düzen burjuvazinin düzenidir. Kanunlar burjuvazinin kanunlarıdır. Devlet onlarıdır, özel mülkiyet onlarıdır. Bunlar olduğu sürece bizler mevzi savaşlarını kaybetmek durumuyla karşı karşıya kalabiliriz, hatta kaybedebiliriz. Kaybetmemenin yolu daha sıkı örgütlenmek, daha bilinçli olmaktır. Anlık çıkarlarımız için mücadeleyi, düzenin değişmesi için verilen mücadeleye bağlamaktır.

Ege Sanayi işçileri, eğer sendikacıları sıkı sıkıya tutmaz, onları denetlemek için baskı yapmaz, oldukları yerde otururlarsa, başlarına gelenin ne olduğunu anlayamayacaklardır. Oysa bu içinde bulunulan durumdan çıkış yolu her zaman ve her dönem olacağı gibi safaları sıkılaştırma, bilinçlenmektir. Bu yetmediği zaman diğer fabrikalardaki sınıfdaşlarımızla dayanışma kurmak için çalışmaktır. Bunun için sendikacıları sıkı sıkıya tutmak, onlar yapmadığı zaman bizzat koşmak, dayanışma sağlamaktır.

Bunlar yapıldığı sürece başarı kazanılacaktır.

Bu durum patronların dayanışması sonucunda doğmaktadır. MESS kararlarının uygulanmasıdır. Eger biz işçiler de sınıf dayanışmamızı kurmaz patronlar karşısında bir sınıf teşkil ettiğimizi görmez ve bu birlik için mücadele etmezsek, patronların dayanışması ve gücü bizi alt edecektir.

Ama eğer bizler, meselenin ne olduğunu öğrenir, sonuçta düzenin onların düzeni olduğunu öğrenir ve kurtuluşun bu düzeni değiştirmek, sosyalizmi kurmakla mümkün olduğunu görürsek ve bunlar için, bu yolda, sadece sendikalarda değil, aynı zamanda iktidarı alabilmek için bir parti halinde, doğru devrimci düşünceye sahip "İşçi Sınıfı Partisi" halinde örgütlenirsek bunu mümkün kılabiliriz.

Oyle ise;
DAYANIŞMA GREVİNİ ELDE ETMEK İÇİN SAF LARI SIKLAŞTIRALIM!
SOSYALİST İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!
BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, SOSYALİZM İÇİN İLERİ !

dir. Türkiye'de sadece 1 ege sanayi vardır. Bu hem Türkiye'ye hem de Balkan ülkelerine ege ihraç ediyor. (Bu ülkeler 15-20 tanedir) Bunların içinde Almanya gibi büyük kapita - list ülkeler vardır. Bu durumlara göre yine de istediğimiz haklar azdı. Amma patronlar, doymak bilmez, 7 lira saat ücretini bize çok görüyordu. On yıldan beri çalışan bir işçinin ücreti 80-85 TL'yi geçmiyordu. Patronun bu büyük sömürüsüne karşılık, normal olmasa da normalin altında hak istiyorduk, yine de kabullenmiyordu. Patron diyordu ki ya tarafsız hakemler kararını kabul edersiniz ya da fabrikayı kapatırım. Biz işçiler olarak kapanır sa kapansın diyorduk. Biz grev kararı asma - dan bir hafta önce patron kapatma kararı astı, yalnız tarihi belirsizdi. Besbelli ki bizi tehdit ediyordu. Bunun karşısında bizim hareketimiz daha yükseliyordu. Kapatma kararından üç gün sonra üç günlük pasif direnişe geçildi makinaların başında. Üç gün sonra grev kararı asıldı. Grev kararı asıldıktan bir gün sonra patron lokavt kararını astı. Lokavtı asıttan 18 saat sonra lokavtı uyguladı, ben fabrikayı kapatıyorum diye. Tüm işçilerin iş akdini 13. maddeye göre feshetti. Biz tüm işçiler iş akdinin feshini bildirir belgeyi imzalayıp aldık, bununla beraber elimize birer adet de teşekkül belgesini yerleştirdiler. Belgelerde şöyle yazıyordu: Ben sınai faaliyetimi bir süre tatil ediyorum. Patron ağzında kapatıyorum diyor, belgelerinde tatil ediyorum diyor. Bu olay üzerine içerde paralarımızı çekmedik, asıl bordroları imzalamadık. Çünkü açıkça kanunsuz lokavt uyguluyordu. İş akidlerin feshinin bildirgesini aldığımız günü öğleye doğru patron şalteri aşağı indirdi. Biz işçilere iş vermedi. İşçiler grev, patron da lokavt ilânını asmıştı. Hangi taraf işi keserse kanunlara göre kanunsuz uygulama olur. Her iki tarafında 6 işgünü beklemesi lâzım. Patron 6 işgünü beklese bir gün erken grev başlayacak. Nasıl olsa kanunlar da patronların olduğuna göre. Uyguladığı bu kanunsuzluk üzerine biz de patronu sendikamız aracılığıyla mahkemeye verdik. O akşam evleri mize gittik. Sabahleyin fabrikaya döndüğümüzde kapılar duvar olmuş, patron bize iş vermiyordu. Biz de grev hakkımız doğuncaya kadar, 5 işgünü devamlı gelip patrone iş istedik (sabah 7.30 akşam 17.10), akşam eve dönüyorduk. Grev günlerini doldurduktan sonra çadırı fabrika kapısına kurduk. Yalnız grev değil di. Çünkü kapanan fabrikada grev olmaz, yani patrona göre kapanan fabrikada. Patron iş vermediğine göre patron Ege sanayinde işçilere karşı direnişe geçmişti. Ama biz de çadırı Nişanin ortalarında kurduk. Fabrikayı açmıyaca kadar bekliyeceğiz. Direniş bu şekilde başladı.

Daha önce fabrikanızda böyle hareketler olmuş muydu?

Daha önce Ege Sanayinde böyle bir hareket oldu. 1969'da fabrikaya Maden-İş sendikası getirilmiş, sendikayı getirmede öncülük eden arkadaşlar atılmıştı, bunu üzerine 14 günlük direnişe geçildi. Fakat yenilgiyle sonuçlandı. Yenilmemizin sebepleri sendikamızın yeteri kadar ilgilenmemesi ve arkadaşların, bilinçsiz olup uzun müddet mücadeleye dayanamamalarından ileri geliyordu. En ufak meseleler büyütülüyordu. Bu yüzden içeri girip çıktık.

O zaman da aynı müdür bulunuyordu. Kubilay Akpınar. Eskiden Ereğli'de müdürlük, orada işçileri birbirine kırdırtıp kaçıyor, sonra hastahanelik edilip hastahaneyeye gönderilmiş. Hastahaneden zor kaçırılıp işçilerin elinden kurtarılmış, izi kayıp ettirilmiş. Ereğli'deki başarı ve 1969'daki başarısından dolayı 1976'da da aynı oyunları tekrar oynuyor.

Direnışte sendikanızdan ne gibi yardımlar görüyorsunuz?

İlk başta sendika yardımları iyi geliyordu. Daha sonraki tavırlarından pek bir şey anlamadık.

Eğitim istedik, 1 Mayıs'tan sonra eğitim yapacağız dediler. 1 Mayıs gelip geçti daha hâlâ eğitim verilecek. Sordüğümüzde adamımız yok, eğitmcilerimiz yok dediler. İlk başta dışarıdan gelip eğitim veren arkadaşlarımız vardı, onlara da mani olundu.

Maddi yardımlar ise yapılıyor, fakat düzensiz yapılıyor. Sendikacıların birisinin dediği diğerini tutmuyor, söz verdikleri günden iki-üç gün sonra söz verdikleri işi yapıyorlar. Eskiden çadırdaki yemek pişiyordu, ku rufasulye ve nohut falan yapılıyordu. Onlar da kesilip yerine para verilecekti. Yemeği kestiler ne para gördük ne de yemek bugünden sonra verilecek mi bilmiyorum. Sadece ek

mek devamlı muntazam geldi. Öğle yemeklerini biz arkadaşlar aramızda para topluyarak ortaklaşa bir şeyler alıp yiyoruz. Zaman zaman çay, şeker parasını da aramızda toplardık. İçerde araba çıkar. Sendikacıların yüzünü belki bir hafta görmeyiz. Bilmiyorum. Kendilerine sınıf sendikacısıyız diyorlar, ama anlamıyorum hangi sınıfın sendikacılarıdır. Devrimciyiz diyorlar devrimciler işçilerin arasına geldikleri zaman ya onlar dernekten dirler veyahutta kim olursa olsun kendi dışındakilere maoculardır deniliyor. Bu şekilde tüm devrimciler işçilerden soyutlanıyor. Kendileri de üzerlerine düşen görevleri yapmıyorlar.

Şu anda direniş ne durumda?

Şu anda direniş devam ediyor. Aramızdan ayrılan çok arkadaş oldu. Bu arkadaşların ayrılmalarının bir çok nedenleri vardır. İlk direnişe çıktığımızda, arkadaşların hepsi san ki pikniğe çıkıyormuşuz gibi keyifliydi. Oy-namalar, gülmeler, göbek atmalar o biçimdi. Direniş bir haftasını doldurunca herkes kara kara düşünmeye başladı, moraller kırıldı. Herkes bomboş duruyordu. Boş zamanlar kâğıt oynamayla, içilen içkilerin anlatılmasıyla ve düzenin diğer pislikleri, afyonları anlatılıyordu. Bilinçli arkadaşlardan biri bir konu üzerine konuşurken bilinç vermeye çalışırken gerek temsilcilerin bir kısmı tarafından gerekse bilinçsiz işçiler tarafından karşı çıkılıyordu. İşçilerin arasına gelip de birtakım şeyler anlatmaya ve sınıf bilinci vermeye yardım etmeye gelen devrimciler karşı tavrı konuluyordu rahatlıkla, soyutlanıyordu, ilerici durumda olan arkadaşlar geri plana itiliyordu. Temsilcilerin bir kısmı fırsat bu fırsat deyip sendikadan araba istedikler. Tabii fabrikada bulunan bir işçi arkadaşın arabasına fatura verilerek benzin alınıyordu. Onlar da biz sendikaya gidiyoruz deyip meyhaneye, genel merkeze deyip kadın kız peşine. Nöbete gelmeyen para alan arkadaşlar deyip Tarlabası, Beyoğullarına kurlara gidiyorlardı. Tabii ki işçiler bunlardan habersizdiler. Devamlı çadırdaki duran ilerici arkadaşlarımızı bu bezirgan temsilciler karşı çıkıyorlardı. O arkadaşlar üzerine kadın arkadaşlarımızı tembih edilip gönderiliyordu. Bunlar burda durmasın ancak direniş batarsa bunların yüzünden batar, çünkü onlar kötü fikirler işçiye anlatıyorlar. O bezirgan temsilciler biliyorlardı bu ilerici işçiler gittikçe kendileri daha iyi oyun oynamayacaklar rahat hareket edemeyecekler. İlerici arkadaşların gözünden hiçbir şey kaçmıyordu çünkü çünkü onlar biliyorlardı kendilerine büyük görevlerin düştüklerini, hiçbir şeyden yılmadan çalıştılar ve temsilcilerin tavırlarını ortaya koyarak birtakım meseleleri sendikaya iletip arabayı bezirgan temsilcilerin altından aldirttilar. Bu moral bozucu durumlar zaman zaman ortaya çıkınca işçiler eğitimsiz ve bilimsiz oldukları için kesin rakkam vermiyeyim de epey bir kişi ayrıldı ve bu ayrılan arkadaşların arasında iki tane de temsilci vardı. Arkadaşların baskısıyla geri kalan temsilciler de kendilerine döndüler. Ayrılan arkadaşların sebepleri şunlardı. Bilinçsizdiler. En ufak bir hareket karşısında heyecana umutsuzluğa kapılıyorlardı. Her türlü şeyi sendikadan bekliyordular. Çünkü sınıf bilinci öğretilmiyordu. Örnek verirken para alanlardan biri dövülecekse sendikacıların gelip dövmesini bekliyor işçiler. Tabii bu da sendikamızın eğitim konusundaki savsaklamasından doğuyor. Ayrılmalarının diğer bir sebebi ise sendikacıların zamanında sözlerini tutmaması ve birtakım aksaklıkların meydana çıkıp bunlara zamanında müdahale edilmemesi. Bu aksaklıklardan da grev kırıcılığının yaranması. Şu anda çadırdaki oturuyoruz. Girip çıkan makina ve arabalara müdahale edemiyoruz. En ufak bir hareketimiz sindirilmeye çalışılıyor. Bugüne kadar bir sefer mahkemeye Temmuz 2'de yine mahkememiz vardı. 4-5 sefer karakola 1 sefer de arkadaşlarımızı da birisi ikinci temsilci olmak üzere iki arkadaşımız ikinci şubeye götürüldü. Çıkan arabalara müdahale edemiyoruz. Yirmibeşer kişilik guruplar halinde nöbet bekliyoruz. Bu gurupların dengesi bozuldu, çünkü çıkan oldu. Başarıncaya kadar bekliyeceğiz. Gayemiz başarmak. Yenilmek değildir. Beş kişi kalsak da çadırı bekliyeceğiz.

Direnışte başarıya ulaşırsanız mücadeleye bitecek mi?

Ben bu soruya tek bir cümle ile cevap vereyim. Değil bu patronlar düzeninde mücadelenin bitmesi bu düzen değişse sınıfsız topluma geçsek yine mücadele bitmez, çünkü sınıfsız toplumda da tabiatla mücadele vardır.

rin kurulması.." ve bunun için devrimci sendikaların yok edilmesi gerektiğinden bahsediyor; mevcut iktidarın Çalışma Bakanı Seyfi Üztürk Erzurum'daki TÜRK-İŞ Kongresinde "Meclise verdikleri tasarı ile DISK'i kapatacaklarını" söylemeye kadar varıyordu. Oyun açıldı. Getirilen kanunla kendilerinin de itiraf ettikleri gibi genel olarak devrimci sendikacılığı, özel olarak da DISK' i yoketmek istiyorlardı.

CHP'nin anti-demokratik yüzü

Burjuvazinin işçi sınıfının ekonomik-sendikal mücadelesini bastırılması konusundaki talebine salt AP gibi açık gerici partiler değil, demokrat çehreli CHP tarafından da sahip çıkıldı. CHP tarafından da aynı eğilimde bir kanun taslağı hazırlandı. B. Ecevit'in imzasını da taşıyan kanun teklifi Meclis'te AP'nin taslağı ile birleştirilip büyük bir gizlilik ve acelelikle kabul edildi.

Kanun Meclis'te görüşülürken CHP milletvekili Burhanettin Asutay (aynı zamanda TÜRK-İŞ İzmir Bölge Temsilçisi) şöyle diyor: "...Bu tasarı, sendikacılığımızın güçlü hale gelmesini temin edecektir. İşçi ve işveren memleketin kalkınmasına menfaat çatışması halinde değil, menfaat dayanışması halinde olduklarından hizmet edebileceklerdir. Türkiye'de sosyal adalet dediğimiz şeyin, bir sınıfın elinde başka sınıfa karşı mücadele bayrağı olmayıp, milli dava haline gelmesini türk işçileri ve türk sendika yöneticileri istemektedir. Kanun boşluklarını dolduracak, adaleti, müsavatı, hürriyeti ve birliği sağlayacak bu kanuna CHP olarak müspet oy vereceğiz.." (nakleden, 15-16 Haziran Sorun Yayınları, sf. 51)

Burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki "kardeşlik vs" den bahseden dolayısıyla burjuvazinin sömürücülüğünün gönüllü avukatlığını yapan bu sarı sendikacı "demokrat"ın yanında, halen CHP'nin "sol" kanadında kendinden bahsettiren Hayrettin Uysal "milli menfaatler", "kardeşlik" vs demeden açıkça TÜRK-İŞ savunuculuğu yaptı. Hayrettin Uysal getirilen kanunun tek hakim sendika yapacağı TÜRK-İŞ'ten şöyle bahsediyordu: "Bugün sendikalarımız, özellikle sendikaların yüksek kuruluşu olan TÜRK-İŞ'in eylemleri, demokrasimiz için büyük güvence olan bir örgüt niteliği ile faaliyetlerine devam etmektedirler. 274 sayılı kanunda öngörülen değişiklikleri şahsım adına tasvip ediyorum. Bu tasarıya olumlu oy vereceğiz." (age)

Tasarı Meclis'te kendilerinin de yardımıyla kanunlaştıktan sonra doğan büyük tepkiler ve meydana gelen 15-16 Haziran olayları sonucu CHP'nin tutumunda keskin bir dönüş oldu. Her zamanki kamuoyuna şirin görünme ve aldatma taktikleriyle işçileri "pasifliğe", "kanunlara itaate" çağırarak kendilerinin Anayasa Mahkemesi veya Senato aracılığıyla kanunu engelleyebileceklerini söylediler.

Fakat CHP'li sendikacılar meseleken di sendika açılıklarıyla ilgili olduğu içindir ki daha açık tavır alıp, gerici yüzlerini gizlemek gereğini duymadılar. Sosyal demokrat sendikacıların başını çeken Abdullah Bastürk (şimdi DISK'e katılan Genel-İŞ'in başkanı), Serafettin Akova, Kemal Özer, Halil Şenerdim ve Halit Mısıroğlu vd. CHP'lilerden "...Kanunun geçmesini engellemelerini.." talep ettiler.

CHP'li politikacılar her zamanki oportünist politikalarını uyguluyorlardı. Kitleler ses çıkarmaz uysalken burjuvazinin çıkarlarını savunmak, kitleler kendi hak ve talepleri için aktif mücadeleye geçtikleri zamanda "onların kendilerine güvenip beklemeleri gerektiğini", kendilerinin (CHP'nin) "kanunlar dairesinde ve kanunlar sisteminin dolambaçlı koridorlarında kaybolarak" meseleyi halledeceklerini telkin etmek bütün burjuva demokratlarının geleneksel ikiyüzlü politikasıdır.

İşçilerin sendikal özgürlüklerine büyük darbe indiren sendikalar kanunundaki değişiklikleri AP ile beraber öneren (elbette onların önerileri arasında nüanslar vardı) CHP, kitleler değişiklikleri protesto

15-16 HAZİRAN arifesinde işçiler emekçiler...

Gelişen kapitalizm mezar kazıcısı olan işçi sınıfını da güçlendiriyordu. 1960 başlarında yaklaşık 2 milyon olan işçi sayısı 1970'lerde 3 milyonu aşıyordu. Ayrıca bunların %60'ı, yaklaşık 2 milyonu da sendikalıydı. Bu sendikaların çok azı devrimci sendika idi ve barındırdıkları işçi sayısı 100 bin civarında idi. Fakat buna rağmen işçilerin ekonomik mücadelesi kendiliğinden de olsa sistematik olarak geliyordu. 1960 da 4 olan işçi hareketi (grev, direniş, vs) 1970'de 150'yi bulmuştu. Bu grev ve direnişler salt özel sektörde değil kamu kuruluşlarında da görülmekteydi. Öyleki kamu sektöründe 1965'de yaklaşık 500 işçinin 5 yerde yaptıkları direniş sayısı 1970'de 50 işyerinde 20.000 işçiye yükselecekti.

İşçilerin daha yüksek ücret, daha iyi çalışma koşulları için yaptıkları direnişlerin yanında, öğrenci gençliğin, köylülerin, memurların, öğretmenlerin de demokratik mücadelesi geliştirmekte demokratik mücadele ve direniş geleneği giderek toplumun tüm katlarına yayılmaktaydı.

Burjuvazinin hazırlıkları...

Biryandan kredi darlığı, pazar sıkıntısı vs ekonomik çıkmaz içinde olan burjuvazi, biryandan da artan fiyatların ve düşen gerçek ücretlerin etkisiyle her geçen gün daha fazla şiddetini artıran toplumsal muhalefetle karşılaşmaktaydı. Ve tüm toplumlarında olduğu gibi Türkiye'de de objektif olarak en radikal güç işçi sınıfıydı. Burjuvazi bu muhalefeti bastırabilmenin ilk adımı işçi sınıfının ekonomik örgütlenmesi olan sendikacılıkta yerşeren devrimci havayı bastırmanın kanuni dayanaklarını hazırlayarak attı.

DISK, henüz işçi sınıfının çok küçük bir bölümünü kapsamasına rağmen işçilerde, DISK'e ve daha önemlisi DISK'in şahsında devrimci sendikacılığa doğru büyük bir eğilim başlamıştı. Sosyalistlerin işçi sınıfı içindeki çalışmaları ve genel demokratik muhalefetin işçi sınıfı içinde yankı bulması ile sarı sendikalar işçilerin önünde zor durumda kalmaya hızla tabanlarını kaybetmeğe başlamışlardı.

Genel olarak işçi sınıfının mücadelesini, özel olarak da devrimci sendikacılığı yok etmek isteyen burjuvazinin ve kendilerinin alanındaki hakimiyetini kaybetmeğe başlıyan sarı sendikaların tertipleri sonucu sendikalar kanununda anti-demokratik değişiklikler yapılmak istendi.

Mevcut 274 ve 275 sayılı kanunlarda yapılmak istenen değişikliklerle burjuvazinin günümüzde de isteği olan "tek sendika" tipinde, devrimci sendikalara hayat hakkı tanımayan bir sendikal ortam yaratılmak isteniyordu. O zamanki TÜRK-İŞ başkanı Seyfi Demirsoy "...kanunla güçlü ve milli sendikala

15-16 Haziran dev işçi gösterisi çok uzun bir zaman sonra, on yıllardan berisus turulan, her türlü baskı ve zor metodlarıyla hareketsiz kılınan proletaryanın şahlanması oldu. 1960 sonrası sürekli bir şekilde gelişme kaydeden tek tek işçi direnişleri, 15-16 Haziranla doruk noktasına ulaştı. Yüz binlerce işçi sendikal haklarına el uzatılmasını protesto etmek için, baskıları ve mevcut iktidarı lanetlemek için sokaklara döküldü. Başlıca İstanbul ve İzmit'te yapılan gösteriler, İzmir ve Ankara'da yankı ve destek buldu.

Bu direniş mevcut kapitalist ekonominin gelişmesinin kapitalizmin bünyesindeki çelişkileri derinleştirmesinin ve işçi sınıfının nicelik ve nitelik olarak gelişmesinin bir ürünüydü.

1960 sonrasında gelişen kapitalizm beraberinde bütün kapitalist toplumların kaçınılmaz uğrak noktası olan krizin içine düşmüş ve kendi yokedicisi olacak olan işçi sınıfının varlığını ve mücadelesini güçlendirmişti.

Emperyalizme bağımlı olan Türkiye kapitalizminin 1969'larda bütün dünyada derinleşen ekonomik ve politik krizin de kendi bünyesinde yankılanmasıyla içine düştüğü bunalım sonucu işçiler ve tüm emekçilerin hayat koşullarında büyük bir gerileme oldu. Her zaman olduğu gibi o günlerde de burjuvazi, mevcut krizin yükünü emekçilere aktarmak, onların hoşnutsuzluklarını örtbas etmek için ekonomik-politik baskıyı artırmak istiyordu.

Kapitalist ekonomi bünyevi çelişkileri sonucu had safhadaki bir bunalım içindeydi. Kredi ve para yokluğu, yatırım fonlarının yetersizliği yüzünden yatırımların yapılamaması, 1970'de 6 milyar doları bulan dış borçların ağırlığı ve mevcut borçların ödenememesi yüzünden yeni dış borç ve kredilerin temin edilememesi söz konusu idi. Hükümetin bütçe açığı 5 milyarı aşmıştı. Genel kredi ve para yokluğu yüzünden banka kredilerinde büyük düşme başlıyor ve bunu hızla artan iflaslar izliyordu.

Her ekonomik bunalımda olduğu gibi o günlerde de burjuvazi ve siyasi iktidar, getirdikleri zamlarla krizin yükünü ve zorluklarını emekçi halka, özellikle işçilere yüklemeye çalıştılar. Hemen herşeye zam yapıldı. Ekmeğe, demire, çimento, petrole, vs. Zamlardan ayrı olarak yeni vergiler getiriliyor özellikle üretim maddeleri aracılığıyla yapılan dolaylı vergiler hızla artırılıyordu.

Burjuvazi krizden korunmak için siyasi iktidarın aracılığıyla zamlar ve vergiler getirirken kendisi de doğrudan işçi ücretlerine saldırıya geçmişti. Gerçek ücretlerde artış hızı düşmüş, giderek 1970'de %0.8'i bulmuştu.

HAZİRAN'LAR İÇİN İLERİ !

çin yürüdükleri, tavırlarını aktif olarak taya koyduğu zaman tam aksi pozisyona geçerek işçi haklarının savunuculuğunu yapmağa başladı. Ama elbette bunu gelişen işçi hareketini pasifize etmek, onları burjuva kurallarına uymağa çağırarak ve işçilerin direnişini kendi "muhalefet" çıkarları için kullanmak amacıyla yapıyordu.

"PROLETARYA AYAKLANDI"

Daha sonra mahkemede açıklanan İTO telefon kayıtlarıyla belgelenen ve mahkeme dosyasına giren iki Dev-Genç'li gencin konuşmasında o gün şöyle tanımlanıyordu: "Proletarya ayaklandı" Olayın içinde yaşananların, olay anındaki ruh halini en güzel bu laf anlatıyordu. (bk. Telefon konuşmaları, nakleden, age, 346)

15 Haziranda yüzünü aşkın işçi üç koldan yürüyüşe geçmişti. Sendikalar kanundaki değişiklikleri protesto ediyorlardı. Fakat işçiler aslında salt sendikalar kanunu için değil, düzene olan hoşnutsuzluklarını, öfke ve duygularını ifade etmek için yürüyorlardı. Yürüyüşe DISK'in bağlı olduğu fabrikaların dışında birçok Türk-İş ve bağımsız sendikaya bağlı işçi de katılıyordu. Gösteriler İstanbul'la sınırlı kalmadı, İzmir'de, Ankara ve İzmir'de destekleme anlamında işçi yürüyüşleri oldu.

İstanbul'da 2 gün süren gösterilerde, özellikle ikinci gün yoğun çatışma oldu. Burjuvazi militarist güçlerini seferber etti. 4 işçi öldü. Yüzlerce kadın-erkek işçi yaralandı. Yüzlercesi tutuklandı, karakollarda işkenceye maruz bırakıldı.

Direniş boyunca kadın-erkek bütün işçiler yiğitçe döğüştüler. "Yaşasın işçi sınıfı", "Tüm gericiiler, faşizm kahrolsun", "Savaş başladı" vb. sloganlarıyla yürüyen işçilerin karşısında bütün burjuva partileri, basın ve diğer kurumları saf tuttu. Hemen sıkıyönetim ilân edildi. Binlerce işçi (5 binini aşırıyordu) fabrikalardan atıldı. Patronlar sıkıyönetimin gölgesinde fabrikalarda yoğun temizlik yaptılar. Fakat sıkıyönetim bile işçileri yıldıramadı. Birçok fabrikada işbaşı yapıldı. Tek tek, fabrika fabrika, direndiler.

Ancak direniş, işçi sınıfının örgütsüzlüğünün getirdiği kopukluk sonucu tek tek cereyan ettiği için sıkıyönetimin baskılarıyla kırılabilirdi. Türkiye proletaryası örgütsüzdü. Mücadele başarısı için gerekli olan öğeleri-doğru önderliğe sahip olmak ve örgütlülük- kendi metodlarıyla, acı-lar pahasına öğretiyordu.

Reformizmin korkusu

Devrimci sendikacılık yok edilecekti. Bu DISK yöneticisi sendikacıların da aleyhine olan bir şeydi. Bu yüzden hoşnutsuzdular, demec üstüne demec veriyorlardı. Fakat ne demecleri ne de cumhurbaşkanı, Ecevit vs. ile görüşmeleri meseleyi çözmemiş, kanun tasarısı Meclisten geçmişti.

14 Haziranda 500 aşkın işçi temsilcilerinin katıldığı bir toplantı yapıldı. Ve yürüyüş kararı alındı. Fakat olay em başta DISK yöneticilerini korkutmuştu. Kitleler karışmıştı işe ve her yerde olduğu gibi, Türkiye'de de kitleler kendi lisanslarıyla konuşuyorlar, "karınca ezmeçlik" kurallarını tanımlıyorlardı.

Gösteriler devam ederken vilayette yapılan bir toplantıdan sonra DISK başkanı K. Türkler gazetecilere şunları söylüyordu: "...ve kesinlikle tahripkâr olayları tasvip etmediğimizi bildirdik. Ayrıca işçilere de radyoda bir uyarma yaparak kötü cereyanlara alet olmamalarını söyledik" (altını biz çizdik) Bu demagogik ifadeler aynı gün birçok değişik burjuva yazarları tarafından değişik biçimlerde, fakat aynı, "kötü cereyanların tahripkâr" anlamında kullanılmış ve işçilerin ekmeç ve özgürlük mücadelesi böy- lence karalanmak istenmişti.

K. Türkler'in bahsettiği radyo demecini görünce bunun bir dil sürçmesi değil, vilayette yapılan ama şartlarının ne olduğu belli olmayan bir anlaşmanın ürünü olduğunu daha iyi anlıyoruz. K. Türkler radyo demecinde şunları söylüyordu: "...Ne var ki, bizim aramızda çeşitli maksatlar güden kişiler, çeşitli kılıklara bürünerek girebili- lir. Hatta daha kötüsü gözbebeğimiz olan se-

refli Türk ordusunun bir mensubuna kötü mak- satlarla taş atabilir, tahrik yapabilirler. DISK genel başkanı olarak sizi uyarıyorum"

O zaman ki genel sekreter K. Sülker ise sorgusunda herseyden habersiz olduğunu yürüyüş sırasında evde olduğunu, 15 Haziran tarihli ve sorumlu yazı işleri müdürü olduğu Maden-İş Gazetesinin ise kendinden habersiz basıldığını söyleyecek ve böylece "kurtulmak" isteyecekti.

İşin hoş tarafı bütün bu yalvarma- lar kendilerini "kurtarmayacak" burjuvazi- nin bütün oportünistlere yaptığı gibi, iş- leri bitince onlarda aynı "kurtulmak iste- meyenlerle" beraber cezalandırılacaklardı. İşçileri pasifize etmek, moral bozukluğu ya- ratmak için basında, radyoda konuşturulmuş- lardı. Şimdi de örnek olsun diye mahkemeye çıkarılacaklardı. Sınıfına ihanet edenlerin gülünç haliydi bu.

Oportünizmin burjuvaziye akıl vermesi

O zamanki TIP genel başkanı Şaban Yıldız'ın sözleri TIP yöneticilerinin ola- ya bakış mantığı konusunda ana ipucunu ve- rebilmektedir. Şaban Yıldız: "Hükümet henüz kanunlaşmamış olan mahut sendikalaşma hak- kını kısıtlayan tasarımı geri alacağını söy-lemek suretiyle çok ürktüğü anlaşılan olay- ları kolaylıkla yatıştırabilirdi." diyerek, burjuvaziye soğuk kanlı olmasını, "akıllı" davranmak istiyorsa, "kanunu geri alacağını" söylemek gerektiğini gösteriyor. Oportüniz- min savunma psikolojisi içinde kurtuluşu"o- layların yatışması" için burjuvaziye akıl- vermeye götürmesi, kavganın önderliğini el- de etmek amacından yoksun, parlamentonun dar çerçevesi içinden dışarıya bakan bir parti politikasının sonucudur.

Oportünizm sadece işçilerin durumun- nun kötü olduğunu ve davranışlarının haklı olduğunu söyler. Fakat buraya kadar bir bur- juva demokratinin de kabul edebileceği, söyle- yeceği şeydir, önemli olan bunun doğru müca- dele tarzı olduğudur. Burjuva demokrati ve oportünizm için bundan sonrası "uyarmak" a- macını, burjuvaziye "tehlikeli patlamalar- dan" korunmak için, olayların gelişmemesi i- çin uyarmak amacını güder. Tabii ki aynı se- kilde işçi ve emekçileri de uyarırlar. Bur- juva demokrati bunu açıkça yapar. Kanunlara uymak, tehlikeli çıkışlar yapmamak, parlemen- tonun kendilerine ihsan edeceği günleri bek-lemek ve bu arada "milli çıkarları" tehli- keye atacak davranışlara girmemek ve "va- kur-soğukkanlı" olmak... Bütün bunları, pratik sonucu o an için (ilerde değil, o an i- çin pasiflik istenir) mücadeleyi bıraktır- mak ve geriletmeç amacıyla söylerler. Sosya- list geçinen oportünist ise bunu açıkça ya- pamaz. Daha ince ve dolambaçlı bir yol tut- turur. Yapılmasını istemediği tehlikeli o- layları "kışkırtıcı ajanların yapmış olabi- leceğini" söyleyerek ve işçileri bundan ten- zih ederek dolaylı olarak işçilere, neleri- yapıp neleri yapmalarını istemediğini gös- terir. Fakat önerdiği mücadele yolunun ne ol- duğunu açık açık söylemek, mecbur kalmayın- ca yaptığı şey değildir. O zaman da oportün- ist siyasetini süslemek için en oimadık ör- nekleri verir, burjuvaziye ve "anarşizme" hü- cumla işi boğuntuya getirmeye çalışır.

İşçilerin ve emekçilerin kitle müca- delesini yüceltmek ve onu geliştirmeye ça- lışmak, güzel örnekleri vurgulamak ve "kılı- cı bir geleneksel davranış türü olması için çalışmak... Bütün bunlar oportünizmin parle- menter bataklık içinde hayal bile edebile- ceği şeyler değildir.

Bir gazete demecine bağlanmamak, söy- lediklerimizi daha iyi kavrayabilmek için o zaman TIP'in organı olan Emek dergisinin söylediklerine bakalım. Olaydan sonraki ilk sayısına -Temmuz 1970- baktığımızda (aynı yazı için bak: 15-16 Haziran s.126) ilk gö- rülen şey: olayın sendikalaşma alan içine haps- edilmesi, TÜRK-İŞ'li işçilerin bile binler- cesinin katılmasını sağlayacak şartları gö- rmemesidir. Böylece gösteri salt sendikalaş- ma bir karakter kazanmaktadır.

Yukarıda söylediğimiz şey kitle mü- cadesinin beraberinde getirdiği burjuva- zi için "nahıs" olan olayların sebebinin kışkırtıcı ajanlara yükletilmesi ve böyle- ce işçilerin bunlardan uzak olduğunun ga-

rantisinin ve elbetteki dileğinin ifade e- dilmesi burada da karşımıza çıkmaktadır:

"...Sıkıyönetim ilânı Anayasanın açık bir ih- lalidir. Bunu yapmakla iktidar borç hanesi- ne yeni bir anayasa suçu eklemiştir... Son büyük işçi direnişinin mala, cana kast bakı- mından gericiлик olaylarının çok gerisinde kaldığı bilinmektedir. Son büyük olayda ca- na kasteden biri varsa, mala kast eden biri varsa o iktidarın işçiler arasına sokup kış- kırtıcılık yaptırdığı ajanlardır."

Yazı, sürekli olarak "direnişin Ana- yasa çizgisi içinde" sürdüğünü, -bu çizgi- ne sıl bir çizgiye (!)- işçilerin buna uydu- ğunu fakat iktidarın işçilerin Anayasa çiz- gisindeki eylemlerine tecavüz ettiğini ve olayların da yine iktidarın kuklalarıyla çıktığını ispatlamaya çalışıyor.

Sınıf mücadelesi kendi "çizgisinde" gelişir. Maddi, şaşmaz kuralları ve bu kural- ların oluşturduğu bir çizgisi vardır. Sınıf mücadelesinin kızıştığı böylesi günlerde ha- kim sınıf burjuvazi siyasi iktidarı tutma- nın avantajıyla o güne kadar geri planda- tuttuğu birçok "milli" kurumu işe karıştırır. Tarafsızlık, "milli"lik gibi yalanların işleyemediği açık günlerdir bunlar. Sınıf mü- cadesinin kurallarını, beraberinde getir- diği ürünleri inkâr etmek, tatlı, nazik, her şeyi ile "Anayasa çizgisinde" bir olgu iste- mek aynı zamanda hâkim sınıfın dileğidir de.

"Olaylar ayaklanma değildir" diyor Emek dergisi. Uzun uzun hukuki, felsefi, sos- yolojik... gerekçeler getirerek 15-16 Hazi- ran kavgasının "ayaklanma" olmadığını is- patlanmasına çalışılmaktadır. Bu uzun çaba- sından sonra olayı ayaklanma diye niteleme- nin "namuslu bir davranış" olmadığını söy-leyen dergi, şunları eklemiştir: "...Büyük işçi direnişini bir ayaklanma olarak değer- lendirenler suçludurlar. Hem de ağır Anaya- sa suçu, insanlık suçu işlemişlerdir."

Sıkıyönetime karşı çıkmasının temel sebebi ise bu, yani olayların bir ayaklanma olmamasıdır. Sınıf mücadelesi kendi mantığı ile yürüyor. Bu mantığı kabul edip, aktif ta- vir alması gerekirken sosyalist dergi Emek sosyalizmi devrimci değil parlementer an- lamda kavradığı için bunu tam aksi bir dav- ranışla kenarda durmuş adeta döğüşen iki ki- şinin kavga etmediğini ispatlamak ister gi- bi görevlik ve laf cambazlıkları yapmakta- dır.

Emek dergisi: "ortada bir ayaklanma olmayınca Anayasaya göre bir sıkıyönetim söz konusu olamaz. Bu açıdan sıkıyönetim ilânı kanunsuzdur" dediği uygulamalar konusun- da şu sonuca varıyor: "bütün bunlar sakat, yanlış ve zararlı tutumlardır." Bir küçük burjuvanın gelişen olaylar karşısındaki sıız- lanışını ifade eden güzel bir ifade...

Halkla orduyu karşı karşıya getirmek

Türkiye de bütün dünya devrimci ha- reketinde de olduğu gibi ordu oportünizmin önemli bir ayrıacı olmaktadır. Halen günü- müzde de savunulan ordunun tarafsızlığı ve ya devrimciliği, bunun sonucu olarak burju- vazinin ordusu ile halkı karşı karşıya ge- tirmek, arasını açmak istediği gibi aptalca nutuklar o günkü olayda da tüm oportünist-lerin birleştiği bir çizgi idi. Halen günü- müzde ilerici-Yurtsever Gençlik gazetesin- de de örneğini gördüğümüz "ordunun halkla- arasının açılmak istendiği" gibi anti-marx- sist izahlar o günün sıcak derslerine rağ- men bütün oportünistlerce savunuluyordu.

Hem sosyalist devrimi savunan Emek dergisi (Bak Emek Temmuz 1970 sayı 10-12), hem de onlarla can düşmanı olan MDD'ci Aydınlik Sosyalist Dergi (Bak Aydınlik Sosyalist Der- gi sayı 21 195-199) hemen hemen aynı keli- melele burjuvazinin orduyla halkı karşı karşıya getirmek istediğini söylüyorlardı. Böylece onlar olaydan çıkararak, işçilere ku- rumların içyüzünü, sınıf niteliğini açıkla- yacaklarına, burjuvazinin kurumlarının sı- nıfsal fonksiyonlarının örtbas edilmesi fa- aliyetine ortak oluyorlardı.

Kitlelerin mücadelesi hem burjuvazi- nin hem de oportünizmin çirkin yüzünü kendi sınıf mantığı ile ortaya çıkarmıştı. Önümüz- deki günler öğrendiklerimiz yeni deney- lerle nekiseceği günler olacak...

Çeltik kömür madeninde GREV var!

5 Mayıs günü Çeltik Kömür İşletmesinde işçilerin başlatmış oldukları grev, çevre il ve ilçelerdeki tüm demokratik kuruluşların devrimci dayanışmasıyla devam etmektedir.

Devrimci dayanışmanın örneğini Çorum GSB, kalabalık bir grup ile grev yerine gitmekle göstermiştir. GSB'liler işyerine "Faşizmi ezecek güç halkların bağrında yaşayan devrimdir", "Bağımsızlık Demokresi Sosyalizm yolunda ileri", "İşçilerin devrimci mücadelesi patronu dize getirecektir" pankartlarını açarak ve "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" "Katil iktidar", "Katil sermaye", "Kahrolsun faşizm", "Bağımsız Türkiye", "İşçiyiz güçlüyüz devrimde öncüyüz" sloganlarını atarak işyerine girmişlerdir. Girişle birlikte işçiler sürekli alkışlarda bulunmuşlardır.

Grevci işçilerle birlikte yöresel oyunlar oynanmış, işçilerle sürekli konuşulmuştur. İş yerinde 4 saat kalınmıştır. Bu süre zarfında GSB'li olan arkadaşlarla işçilere devrimci türküler söylemiş GSB'liler koro oluşturarak devrimci marşlar söylemişlerdir. Bu hareketler işçiler tarafından büyük bir coşkuyla ve sevinçle alkışlanmıştır.

Grev yerinden ayrılırken GSB'li bir arkadaş grevci işçilere hitaben bir konuşma yapmıştır. Arkadaş konuşmasına şöyle başlamıştır:

"Yigit Çeltik maden işçileri Kardeşler. Biz Çorum GSB olarak başlatmış olduğumuz haklı grevinizde sonuna kadar yanınızda olduğumuzu bildiririz. 980 işçinin tek yürek, tek ses

tek yumruk olarak başlatmış olduğu bu grev Çeltik patronunu er geç dize getirecektir. Göstermiş olduğumuz bu kararlılık ve beraberlikle hakkımızı söke söke alacağız..." diye devam etmiştir. Konuşmanın sonunda "Kardeşler şu anda sizlerden ayrılmak durumundayız. Bu ayrılış sizlerden kopuş demek değildir. Her zaman, her an yüreğimiz sizinle. Tüm devrimci ugraşınızda bir fiil yanınızda olduğumuzu bildirir kavganızda başarılar dileriz. KAHROLSUN ÇELTEK PATRONU. YAŞASIN GREVCİ İŞÇİLERİN KARARLI MÜCADELESİ. "GSB'li işçiler işçi sınıfı disiplininine yakınsır bir şekilde pankartları açıp sıralar halinde kol kola marşlar söyleyerek grev yerinden ayrılmışlardır.

MAO'ULAR GREV KIRICILIGINA DEVAM EDİYOR

GSB'den bir gün önce Çeltik grevci işçilerinin yanına giden Mao'cular her yerde gösterdikleri bozguncu davranışlarını orada da tekrarlamışlardır. 980 işçinin bütünlüğünü devrimci dayanışmasını bozmaya yönelik ki, Çeltik patronunun iktidarla, sarı sendika ağalarıyla birlikte bozmadığı bir bütünlüğü bozmaya çalışmışlardır.

Mao'uların yaptıkları bozguncu ve karşı-devrimci tavırlarını bırakmaları için grevci işçiler tarafından gerekli uyarı yapılmıştır. Hareketlerine devam eden Mao'ulara işçiler "Hareketinize devam ederseniz biz gerekli dersi vermesini biliriz" demeleri üzerine Mao'ular bu kararlılık karşısında kısa zamanda grev yerinden ayrılmak zorunda kalmışlardır.

TAMSAŞ'TA GREV!

Tamsaş fabrikası İstanbul yolunda, Tamsaş fabrikası tarım aletleri üretir ve Tamsaş fabrikasında bugün şanlı grev bayrağı dalgalanıyor.

Tamsaş'ta mücadele bir yıl önce başladı. Mücadele sendikalaşma mücadelesiydi. Bu ilk girişim başarısızlıkla sonuçlandı. İşçi arkadaşlarda birliğin düzeyinin düşüklüğü, öncü işçilerin birliğinin sağlanamaması ve sendikalaşma çalışmasının yeterince sıkı tutulmaması bu başarısızlığın nedeniydi. İşten atılmalar, göz korkutmalar her türlü baskı yöntemleri fabrikada kol gezmeye başladı ve işçiler sendikadan istifaya zorlandılar. Ama toplunun hareket ettirici gücü olan bu en tutarlı ve sonuna kadar devrimci sınıf tuttuğunu kopardığını gösterecekti. Nitekim gösterdi. Tamsaş fabrikasında yenilgi yılmak getirmedi, sendikalaşma çalışması yeniden ve daha sıkı olarak başladı. Disiplinli bir çalışmadan sonra işçi arkadaşların çoğu DİSK Maden-İş'e üye oldu. Yetki alınıp sözleşmeye oturuldu. Sözleşmeye oturulmaz da patronlarla anlaşmanın mümkün olmadığı ortaya çıktı. Patron (her zaman ve her yerde olduğu gibi) işçilerin karşısına gülmüş tekliflerle geldi. Uzun bir mücadeleden geçmiş Tamsaş işçisi bu gülmüş teklifler karşısında elbette boyun eğmeyecekti. Onların ellerinde güçlü bir silah vardı GREV. Bütün işçiler tek bir yürek, tek bir yumruk gibi aynı ke limeyi haykırıyordu: GREV.

Çadır kuruldu, davullar vuruldu halaylar çekildi ve grev başladı. Davullar çalınıyor, halaylar çekiliyor ve grev sürüyor.

Bir temsilci arkadaş şöyle diyor: "Evet biz şimdi patronla mücadeledeyiz. Ekmeğe mücadelesi yapıyoruz yani ekonomik mücadele vermekteyiz, evimize yarım ekmeğe fazla götürebilmek, okuldaki çocuklarımıza yeni ayakkabı alabilmek kısacası geceleri aç yatmamak için grevdeyiz. Bu uğurda bas kılar gördük, arkadaşlarımız işten atıldı ama yılmadık, yılmayacağız. Bu mücadele içinde daha öncede bildiğimiz başka bir gerçeği daha açık görüp, daha iyi öğreniyoruz. Biz burada bir patrona karşı nasıl birlik olup zafere gidiyorsak bunu tüm ülke hatta tüm dünya çapında uygulamak mümkündür. Yani kurtuluşumuz için, Sosyalizm için tüm işçilerin birliği ve mücadelesi gereklidir. Yalnız artık bu mücadele

salt ekonomik mücadele değildir çünkü bu sömürüyü ortadan kaldırmaz. Bir yanda patronlar, bir yanda da biz işçiler var oldukça birleşip, siyasi mücadele, yani iktidar olma mücadelesi yapmak zorundayız. Ülkemizde gündemde olan bu mücadeleyi ve uygun örgütlenmeyi başarmaktadır."

Tamsaş'tan bir işçi

SOSYALİZMDEN KORKAN SENDİKACILAR

Tamsaş grevi bir kez daha adı sınıf sendikacısı, devrimci sendikacı olan bir takım kimselerin gerçek yüzlerini ortaya koymaları için güzel bir örnek oldu.

Engels'in ünlü "Bir tek burjuvaya boyun eğdirebilmek için bu kadar çok şeye katlanabilenler, bütün burjuvazinin iktidarını yıkabileceklerdir." sözü yazılı pankart Maden-İş yöneticileri tarafından içinde "İktidar" lafı geçtiği için grev yerine asılmadı. Elbette öncü işçilere, sosyalistlere "Biz burada ekonomik mücadele veriyoruz. Eger siyasi mücadele verirsek işçiler bölünür. Herşey yavaş yavaş olacak" diyenlerden başka bir davranış beklemek de safdillik olur.

Grev dışarıdan gelen sosyalist arkadaşların grev yerine girmesini önceden sendikadan gün almaya bağlayan ekonomizm şampiyonları temsilci arkadaşların başlattıkları grev yerindeki eğitimi "İşçiler içinde çeşitli siyasi görüşler var siz sosyalizm'den bahsederseniz grev bölünür" diyerek engellemeleri gayet olağandı.

DİSK'in klasikleşen görüşleri "öğrenciler maceracıdır gelir grevi bozarlar" gibi vecizeler Maden-İş yöneticileri tarafından bol bol baş vurulan "bilinçlendirme" yollarından biri oluyordu.

Aklımızı başımıza alalım beyler; sosyalizmin klasiklerini yasaklayarak, sosyalizmin propagandasını yasaklayarak sınıf sendikacılığı yavaş yavaş dünyaya yüzünde başka bir ülkeye daha yoktur. Çok anlattığımız, örnek verdiğimiz CGT (Genel İş Konfederasyonu) den örnek alsanız iyi olur.

Grevci işçilerle Röportaj

GSB: Grev ne zaman başladı? Kaç kişi katılıyor? Grevin nedeni? Grevin talepleri nelerdir?

---: Grev 5 Mayıs saat sekizde başladı. 980 işçi katılıyor. 84 işçi ocağın emniyetini sağlamakla görevlendirildiği için yasa gereği greve katılmıyor.

Grevden önce yapılan toplu sözleşme durumunda işverenin karşı tutumuyla uyumsuzluk daha da derinleşmiştir. Bu oturumda 102 maddelik, ekonomik ve sosyal hakları, beslenme, iş emniyeti sağlık sorununa içeren maddelerden patron yalnız 34'ünü kabul etmiştir ve diğer maddelerden hiçbir talebe yanıt vermemiştir.

İşçilerin %70'inden fazlası asgari ücretten yani 40 TL. canları pahasına zor koşullar altında çalışmaktadır. Canları pahasına diyoruz çünkü yer altında çalışan işçi arkadaşlarımız her an çökme, boğulma ve patlama tehlikesi ile karşı karşıyadırlar. İşçilerin büyük çoğunluğu çalışma gücünün %18-40 kaybetmiş durumdadır. İşte bu yüzden işçiler iş yerinden gerekli önlemlerin alınması ve ücretlerinin artırılması için patrona 102 maddelik taleplerini iletmışlerdir. Patron bunların ileri haklar olduğunu söyleyerek reddetmiş ve ertelenmesini istemiştir. Aslında kendi çıkarını gözetici üretimi artırarak alet ve mal kinaları almayı işçilerin sağlığı ve karşılaştığı tehlikeleri giderecek tedbirleri bu kadarına almaya gücünün yetmediğini bildirmiştir.

Oysaki Yeni Çeltik Yeraltı Maden İş Anonim Şirketi geçen yıl 36 milyon kâr etmiştir. Defterlere bakıl

dığında gerçekten kâr gözükmektedir. Çünkü bu şirket şeker fabrikalarına maliyetinin de altında kömür ve enerji girisini sağlamak için kurulmuştur. Ama patron dışarıya (piyasaya) kömür satarken maliyetinin üç-dört katına satarak hem çalışan işçileri hem de emekçi ve yoksul halkı sömürmektedir. İşte bunun bilincinde olan işçiler, patronun bu kirli ve iğrenç yüzünü sergilemek (teşhir etmek) ve haklarını almak için greve başlamıştır.

GSB: İş yerinde işçilerin karşılaştığı zorluklar nelerdir?

---: Yukarıda da söylediğimiz gibi işçi arkadaşlarımız (özellikle yer altında çalışan) çalışırken her an tehlike ile karşı karşıyadırlar. Örneğin: bir çökme, bir patlama, yangın ve sürekli boğucu zehirleyici gazların

çılarının iğrenç yüzünü teşhir ederek bu işçi düşmanlarını yaktık. Şimdi sendikamız ÇELTEK YERALTI VE YER ÜSTÜ DEVRİMCİ MADEN İŞ'TİR, şimdilik bağımsızdır. İşçi sınıfının yararı için çalışmaktadır. Biz seçtik, biz kurduk memnunuz.

GSB: Grevin başlamasından bugüne değin işçilerin dayanışması ne görünümündedir?

---: 980 işçi meselenin bilincinde olarak greve girmiştir. Bu nedenle işçiler arasındaki dayanışma iyi bir görünümündedir. Grev işçilerin kendi kararlılığı ile sürdürülmekle beraber çevre il ve ilçelerin köylerin de çok sağlam desteğini görmüştür. Özellikle köylülerin ve pancar ekicilerinin bu kararlılık ve dayanışmada büyük önemi vardır. Çünkü bu işletmenin asıl görevi şeker fabrikalarına enerji güdüsünü sağlamak demektir. Ama patron bununla kalmayıp dışarıya aşırı kârla kömür satarak köylüleri de sömürsü altına almaktadır. Üstelik de fabrikalara ortak olmaya kadar işi götürmüştür. İşte bu nedenlerle ve patronun geçen yıl vurgununun 36 milyon olarak suyüzüne çıkartılması ile işçilerin grevini köylüler ve diğer tüm devrimci kuruluşlar patronu dize getirmek bu sömürü ağını yıkmak için büyük coşkuyla desteklemektedir. Böyle sağlıklı bir şekilde ve meselenin bilincine varmış bir biçimde konulan ve yürütülen grevlerin sayısı çok azdır. İşçilerimiz üstelik de dışardan gelecek kendi dayanışmasını bozmaya yönelik her türlü tehlikelere karşı her bakımdan işçi sınıfına yakışır biçimde karşı koymaya hazırdır.

Suruç'ta İrkçi Şoven Militarist Baskı

Parababalarının en kanlı zulüm ve baskı diktatörlüğü olan faşizmin tırmanışı MC iktidarı ile doruk noktasına ulaşmaktadır. Emperyalist-kapitalist kampın işbirlikçileri Türkiye burjuvazisi içine düştüğü-kapitalist emperyalist ekonominin getirdiği bu dur-buhranı gidermek için emekçi halkların kurtuluş mücadelesine azgınca saldırmaktadır.

Gün geçmiyor ki devrimci sosyalist örgütler talan edilip kapatılsın. Gün geçmiyor ki gece evler basılıp ileriler, sosyalistler meçhul yerlere götürülsün. Gün geçmiyor ki sokak ortasında işçi sınıfı ve emekçi halkların kurtuluş mücadelesine kendini adayın devrimciler hunharca katledilsin. Gün geçmiyor ki Kürt emekçi halkı üzerinde toptan imha gibi terörist ırkçı-şoven-militarist uygulamalar devam etmesin.

Ama biz biliyoruz ki, bu sömürü ve saldırılar, bu kan ve zulüm ancak demokratik halk iktidarında sona erecektir.

Bundan bir süre önce devrimci öğrenci Fehmi Altınsoy kardeşimiz faşistlerce katledilmişti.

20 Mayıs'ta Suruç tarihi günler yaşadı. Fehmi arkadaşın cenaze tö-

renine katılmak için Diyarbakır, Urfa, Antep, Ankara'dan büyük bir insan seli aktı. Böylece Suruç halkı ilk defa toplumsal muhalefete şahit oluyordu. Suruç egemen güçleri ne yapacağını şaşırmıştı. Fehmi arkadaşın cenaze töreni tam bir devrimci hava ve kararlılık içinde düzenlendi. Tören bittikten sonra Suruç emniyeti başladı insan avına. Sonuç olarak-51 öğrenci, 14 öğretmen, 11 işçi, 1 memur, 2 şoför, 12 halktan- 91 kişi gözaltına alınıp ertesi gün 141-142-125 kürtcülük-bölücülük gibi suçlar isnat edilerek Diyarbakır DGM'sine gönderilerek cezaevine tıkıldılar. Olayların akşamı ise Suruç'ta halkın üzerine yoğun bir terör uygulandı. Evler basılıp gece devrimciler tutuklandı. Tutuklular sabaha kadar işkence zulüm altında tutuldu. Bu olay burjuvazinin Kürt ulusuna uyguladığı ırkçı-şoven-militarist hareketlerin ne ilki ne de sonuncusu olacaktır.

Kahrolsun ırkçı-şoven-militarist baskılar !

Yaşasın Kürt ve Türk emekçilerinin kurtuluş mücadelesi !

Yaşasın demokratik halk iktidarımız !

Biz Manisa ilinin Turgutlu ilçesine bağlı Çepnidere köylüleriyiz. Tütün zamanı köyümüzün tümü, bir kısmı kendi topraklarında bir kısma da icarla tuttuğu topraklarda tütün yetiştiririz. Tütün işi bittiydi tüm köylü romörk romörk sendikasızsiz gortasız hiç bir güvencesi olmadan, tarım kapitalistlerinin tarlalarında ırgat gibi çalışır.

Köyümüz yörede tütüncülükle tanınır. Tütün yetiştirmek zor iştir. Fidani, dikimi, çapası, kırımıydı derken insanı doğduğuna pişman eder. Kırım zamanı geldiydi kimse kimseyi görmez olur. Akşam serinliğinde kırım başlar bütün gece kırılır tütün, bütün gündüz de dizilir. Zaman kaybetmemek için yemek yerken ellerin yırkanmadığı zamanlar olur. Kırım zamanı tüm köylünün uykusu en fazla 5 saattir. İşte tütün böylesine zorlu iştir güç iştir. Fakat içinde bulunduğumuz patronların düzeninde patronlar parababaları yoksul köylüyü, kanına iliklerine kadar acımasızca, insafsızca sömürüyor. Hem de Türkiye'deki tütün patronları yabancı patronlarla ortaklaşa yapıyor bu işi. Mesela Sunel, Rodop var ve bunların Türkiye'de yerli ortakları var bu sömürüyü ortaklaşa sürdürüyorlar. Bunlar aynı zamanda Tekel ve bankalarda da etkili. Mesela tütünü satıktan aylar sonra bankadan alabiliyoruz paramızı ve bizim paramızı banka çalıştırıyorlar bunu çok iyi biliyoruz. Yine Tekel genel müdürlüğü, koçanları (tütün) zamanında gönderiyor ve biz de para alamıyoruz, biz de o zaman tefecinin eline düşüyoruz. Dönen bütün bu dolaplar plânlı bir şekilde oluyor. Bu plâni yabancı ve yerli tütün patronlarıyla banka ve Tekel birliği ile sağlıyorlar. Çünkü içinde bulunduğumuz düzen KAPİTALİST düzen. Onlar kendi düzenlerini korumak için domuz topu gibi her kademe de örgütleniyorlar. O halde bizim de görevimiz tüm yoksul köylülerin görevi tüm bu namussuzluklara yolsuzluklara karşı birlik olmak gereklidir. Bizim görevimiz emperyalizme, faşizme karşı mücadele veren işçi sınıfının yanında yer almaktır. İşçi sınıfı ve yoksul köylüler bu yolsuzluk ve sömürüye karşı birlik olduğu zaman bu birliği hiçbir güç yıkamayacaktır.

Hitit ecza deposunda proleter kararlılık ve sosyalist dayanışma

28 Mart 1976'da grev kararı alınan Hitit Ecza Deposu işçilerinin grevi hâlâ sürüyor.

Ekonomik-demokratik taleplerini içeren mücadelelerini, örgütlü bir şekilde vermek için, Hitit Ecza Deposu işçileri Sosyal-İş sendikasında örgütlenmişlerdi. İşçilerin, dağınıklığa son verip devrimci sendikada toparlandıklarını gören işveren, sendikayı tanımak istememiş; işçilerin kararlı direnişi sonunda gerileyerek Sosyal-İş sendikasını kabul etmiş, fakat akabinde 10 işçiyi işten atmıştı.

Kendisiyle görüştüğümüz grevde ki bir işçi bu konuda şunları söyledi:

"İşyerinde 12-14-16 saat çalışmamız vardı. Ayrıca bazı arkadaşlarımız bâlâ, asgari ücretin altında ücret alıyorlardı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi patron, örgütsüz olduğumuz için, her türlü demokratik hak ve özgürlüğümüzü gaspetmişti. Bütün bu ekonomik-demokratik sorunların örgütlü çözüleceğini görerek sendikalaştık. Fakat patron sendikamızı tanımak istemediği gibi 10 arkadaşımızı işten attı. Biz de 10 arkadaşımız işe alınincaya ve biraz önce söylediğim ekonomik-demokratik taleplerimiz kabul edilinceye kadar; 22 arkadaşla sendikamız çatısı altında grev bayrağını

açtık. Mücadelemizde kararlıyız. Çünkü işveren bize gelecektir. Zira çağımızın en devrimci ve en güçlü sınıfı proletaryadır. Ayrıca grevimizi, Diyarbakır'daki bütün demokratik kuruluşların ve sosyalist örgütlerin desteklemesi bize azim vermektedir. Gönül isterdi ki diğer işçi kardeşlerimizin de grevimizi fiilen desteklemek için dayanışma grevine gitsin. Fakat burjuvazi bu demokratik hakkımızı gaspetmiştir. Yalnız işçi sınıfının genel grev, dayanışma grevi gibi demokratik hakları ve bazı mevzileri kararlı mücadelenin sonucunda burjuvaziden söke söke alacağı su götürmez bir gerçektir."

İŞÇİ SINIFININ YİĞİT EVLADI GEORGI DIMITROV

Önümüzdeki günler GEORGI DİMİTROV' un 94. doğum günü. Bu günde Dimitrov' u anmak için doğduğu yer olan Pernik' te bir zamanlar ken disinin yönettiği Madenciler grevinin 40. yıl dönümü ile ilgili yaptığı konuşmayı yayınlıyoruz. Doğduğu ve sosyalist önderlik yeteneğini ilk olarak gösterdiği Pernik' teki konuşması, işçi sınıfının kurtuluşunun kendi dışı dış mücadelesiyle olacağını kanıtlıyor

Madenciler, İşçi Partisi adına ve şahsım adına ve Bulgaristan işçi sınıfının iftiharını, halkımızın iftiharını olan emek kahramanı bütün hamleci madencilerimizi en büyük bir samimiyetle selamlamama izin veriniz. Hamleci olarak daha büyük bir enerji, gayret ve vatanımıza sadakat hissi ile çalışmanızı ve yeni, daha yüksek üretim biçimleri yaratan ve harekete geçiren, işçi sınıfı için, halkımız için saadet temin eden yeni hamlecilerin sayısını mükemmel örneğinizle arttırmanızı dilerim. Yaşasın şanlı hamlecilerimiz!

Pernik madenlerinde sizin aranızda yeneden bulunmak fırsatını elde ettiğimden özel bir his duyuyorum. Maalesef bu fırsatı çok geç elde edebildim. Fakat ben şu anda, bu yerde neler olduğunu hatırlıyorum ve bunları ki meslek arkadaşlarınıza ve daha genç olan sizlere hatırlatmak isterdim. Pernik' e ilk defa olarak 1905 yılının Ekim ayında Partimiz adına, Umumi İşçi Meslek Birliği adına, Maden İşçileri Meslek Teşkilatının temellerini atmağa teşebbüs etmek için maden işçileriyle temasa geçmek için gelmiştim. O zaman bu fikir taraftarı ancak birkaç kişi buldum. Pernik üzerine koyu, zifiri bir karanlık çökmüştü. Pernik küçük ve karanlık bir esaret ve dehşetli sefalet krallığına benziyordu. Madenciler, Madenler Müdüriyeti, mürteci mühendisler ve bizzat mürteci devlet idaresi tarafından tam bir adaletsizliğe, sonu gelmeyen keyfi hareket ve zorbalıklara tâbi tutuluyorlardı. Ama bu birkaç madenci, bu durumun değiştirilmesi, madencilerin hajat, menfaat ve haklarını savunacak durumda olan teşkilatlı bir kuvvetin meydana getirilmesi üzerinde ciddi surette düşünmeğe başladılar. Az bir zaman sonra bu havari madenciler, İncilde anlatılan efsanedeki gibi oniki kişi oldular. Teşkilatlanmış madencilerin sayısı, büyük gayret sarfıyla, sayısız engel, soruşturma ve acıyı yenerek, gittikçe yükseliyordu.

Şimdiki kudretli Madenciler Birliği işte bu küçük kurucular grubunun eserinden doğdu.

Bundan birkaç ay sonra, 1906 yılında, haziran ayında, Pernik maden işçilerinin genel grevi ilan edildi. 35 gün devam eden grev kaba bir devlet idaresine karşı (çünkü o zaman da madenler devletin elindeydi), Pernik madencilerinin ne menfaatlerini, ne haklarını, ne insanlık haysiyetini tanımayan bir hükümete karşı yürütülüyordu. Henüz teşkilatlanmış olan Pernik madencileri, çevre köylerden gelen ve bir cephenin gerisini andıran arkadaşlarının yardımıyla, memleketin her tarafından, grevcilere destek olmak üzere gıda maddeleri, ekme ve benzerlerini gönderen işçi ve köylülerin yardımıyla, namuslu halk aydınlarının ve özellikle 35 gün süreyle burada madenciler arasında birer havari-ajita tör şifasıyla kalarak, hainlerin, grev bozucuların çıkmamasını gözetleyen üniversite öğrencilerinin yardımıyla 35 gün kahramanca mücadeleye ettiler. Yalnız madenciler hareketinin tarihinde değil, bütün işçi hareketimizin tarihinde de hatırası anılacak olan bu grev, Madenciler Birliğinin şahsında Bulgaristan' da işçi meslek teşkilatının tanınması -devlet tarafından ilk defa olarak tanınması - ile sonuçlandı. O zaman Pernik madencileri Madenler Müdüriyeti ile ve Tica-ret Bakanlığı ile ihtilâflı meseleleri teşkilatları ile, kulüpleri ile ve komisyonlarıyla şeref ve haysiyetle halletmek hakkını kazandılar. Bu büyük bir başarı idi! Bu, her şeyden önce madencilerin öz bilincinin yük-

selmesi manasında bir başarı idi. Onlar birleşmiş, teşkilatlanmış oldukları ve işçi sınıfı ile köylü emekçi kitlelerinin yardımına dayandıkları zaman hak, hürriyet ve menfaatleri uğrunda başarıyla mücadele edebileceklerini ve önceden olduğu gibi tahkir ve nefrete tâbi tutulmayacaklarını hissettiler. Arkadaşlar, o zamandan bu yana tam 40 yıl geçti. Bu 40 yıl zarfında madencilerimiz birçok başarı ve başarısızlıklar geçirdiler. Onlar birçok kurbanlar verdiler. Madenciler Birliğinin ve işçi sınıfımızın verdikleri en değerli, en büyük kurban, faşistler tarafından alçakça ve canice öldürülen Temelko Nenkov oldu. Onun parlak ve şerefli hatırasını bir dakika ayakta sükût etmek suretiyle analım!

Yurttaşlar, Pernik madencileri, faşist rejimi zamanında da boyun eğmediler. Yer altında dişlerini, yumruklarını sıkarak kömür kazarken Bulgaristan halkı ile birlikte faşist diktatörlüğünün mezarını kazıyorlardı. Tarihi Dokuz Eylül davasında Pernik madencileri en etkin biçimde katıldılar. Dokuz Eylül bizzat Pernik madencileri için bir zafer, büyük bir zaferdir.

Dokuz Eylül' den sonra ise Pernik madencileri bir buçuk yıldan beri halk ekonomimizi kalkındırmak için gayretle çalışmakta, burada söylenmiş olduğu gibi, sanayide makineleri hareket ettiren, trenleri, taşıt araçlarını hareket ettiren, memleketimizi ısıtan ve aydınlatan kuvveti yaratmaktadır.

İşçi sınıfı nasıl ki, köylülerle birlikte Vatan Cephesinin ve Dokuz Eylül' den sonra meydana getirilen halk idaresinin temeli, granit temelidir, madenciler de nakliyat işçileriyle birlikte işçi sınıfının ön müfrezesi ve Vatan Cephesi ile halk idaresinin temelini özüdürler. Bir buçuk yıl içinde halk idaremi bütün sahalarda: memlekette demokratik esaslar dahilinde yeni baştan kurulması içinde de, halk ekonomisi sahasında da emeğin korunması ve işçi sınıfı ile genel olarak Bulgaristan emekçilerinin maddi ve kültürel seviyesinin yükseltilmesi sahasında da bir hayli işler bitirdi. Fakat ya pılmış olanlar henüz yeterli olmaktan çok uzaktır. İşçi sınıfının ve özellikle madencilerin bütün halkımızın yapması gereken esas ve en önemli iş henüz yapılmış değildir. Önümüzde bir halk cumhuriyeti meydana getirmek kurmak görevi durmaktadır. Karanlık maziye dönülmesine karşı bütün maddi, siyasi, kültürel ve manevi garantileri verebilecek bir halk cumhuriyeti; açgözlü, muhtekir, tufeyli kapitalle yer verilmeyeceği; başıboşlara, muhtekirlerle, halkı soyanlara ve baskı altında bulunduranlara yer olmayacağı bir halk cumhuriyeti bizde emek kesin ve ulu bir âmildir hükümünü kesin olarak takviye edecek bir halk cumhuriyeti; ve, çalışmaya muktedir olup da çalış-

mak istemeyen, cemiyete faydası olan emek sarfetmeyen dişlememelidir, prensibinin gerçekleştirileceği bir halk cumhuriyeti; memleketimizin demokrasi yolunda ileri ve daima ileri doğru gelişmesini sağlayacak bir halk cumhuriyeti! Maddî, kültürel ve manevî bütün nimetler, yalnız çalışanlara, halkımızın refahı uğruna yaratanlara veya yaratılmış olanlara!

Büyük Rus masalcısı Krilof bir masasında, sizin de bildiğiniz gibi, şöyle anlatıyor: Kartal, yengeç ve turna balığı bir araya gelerek, araba çekmek istemişler. Fakat kartal yukarıya, yengeç geriye, turna balığı ise aşağıya doğru çekişmiş. Nihayet araba batıklığa düşmüş. Halkımız biz sosyalistler ve Vatan Cephesine mensup iyi mütteliklerimiz, devlet arabamızın bu gibi kartal, yengeç ve turna balıklarının eline düşmesine müsaade etmeyeceğiz. İdarede birlik, Vatan Cephesinin sarsılmaz birliği hayatî mahiyette zarurîdir. Lafıta değil, işte birlik lâzımdır. Biz, hepimiz güzel beyanata kâfi derecede tokuz; halk çalışma, halka faydası dokunan, gerçek ten Vatan Cephesi çalışma istiyor!

Sovyet orduları Bulgaristan' ı terkedince, o zaman bayrağı da kaldıracaklarını ve Vatan Cephesinin sonunun geleceğini tasavvur ve ümit edenler çok saf olsa gerek. Ordu da buna benzer unsurlar vardır. Onlar aptal olduklarından Vatan Cephesinin, bugünkü halk idaresinin kuvvetinin Sovyet ordularının burada bulunmasında olmadığını anlamıyorlar. Halk idaremi kuvvet kaynağı, bizzat halkta, işçi sınıfında, köylülerde, halk aydınlarındadır... Sovyet orduları gidebilirler, onların görevi bizde daimi olarak kalmak değildir, ama halk kalıyor. Vatan Cephesi kalıyor, onun derin kökleri kalıyor ve bu kökleri hiçbir kuvvet sökemez.

Bizde aklı yerinde olan her insan iyi bilir ki, Vatan Cephesini iktidardan düşürecek kuvvet yoktur, çünkü o, halkın büyük çoğunluğunun, en iyi ve en kuvvetli kısmını temsil etmektedir...

Yabancıların yardımıyla iktidara gelmek ümidiyle vatandaş savaşı çıkarmak isteyen maceracılar var. Bunu istiyorlar ve teşebbüs edebilirler. Buna teşebbüs ederlerse, halktan öyle bir ders alacaklar ki, onu, halkın dediği gibi öbür dünyaya gidince de unutamayacaklardır. Fakat işte oraya varmasına meydan vermemek, halkımızın, normal demokratik gelişmemizin ve ekonomik kalkınmamızın menfaati icabıdır... Siz madenci olarak yer altında kömür çıkarırken, zorunlu olan ve sizin için bir şeref olacak 10.000 ton kömürü gayretle çalışarak hergün sağlarken gerektiği taktirde, halk düşmanlarının kabahati yüzünden aletlerinizi birkaç saat için bu rakıp alelacele Sofya' ya gelmeniz gerekebileceğini unutmayınız ve buna hazır olunuz!

Yurttaşlar, toplantınız, büyük millî kahraman, devrimci ve şairimiz Hristo Botef' in hatırasının anılması gününe tesadüf etmekte dir. Bulgaristan' ın hürriyet ve bağımsızlığı için taşıdığı önem bakımından Botef bugüne kadar hiçbir Bulgar tarafından aşılmamıştır. Sözümde şu çağrı ile son vermek isterdim: Halkımıza, vatanımıza güce Hristo Botef' in şeref, sadakat ve fedakârlıkla hizmet etmiş olduğu gibi hizmet edelim; halk düşmanlarıyla Hristo Botef' in korkusuzca mücadele etmiş olduğu gibi mücadele edelim.

Üretimde ekonomimizin kalkındırılmasında, ekonomik kudretimizin kurulmasında ön safta yürüyen işçi sınıfımız varolsun!

Yaşasın işçiler, köylüler ve halk aydınları arasındaki dostluk! Çünkü bu dostluk Vatan Cephesinin, halkımızın faşist aleyhtarları demokratik tabaka ve kuvvetlerinin birleşmesinin belkemiğidir!

Yaşasın şanlı madencilerimiz; yaşasın hamleci çıkan madencilerimiz! Yaşasın bilhassa numaralarının tevkifine meydan vermeyen, emek veriminin artması için ellerinden gelen herşeyi yapan madenciler!

Ne mutlu ki, canım ve kanımla bağlı bu lunduğum Madenciler Birliği varolsun!